

[Kirsten Jacobsen]

og hvordan den lovgivning blev forvaltet. Det kan jeg godt forstå, men det synes jeg ærlig talt er et hensyn, som vejer mindre end hensynet til de flere millioner lånere, som herefter må konstatere, at man i en liberal regering ønsker, at alting skal foregå under gulvtæpperne, at al indblanding, selv fra parlamentets side, skal undgås, og at man lovgiver sig ud af problemet, når det ikke kan opnås på anden måde. Man gør det oven i købet med henvisning til et EF-direktiv – vel vidende, at andre landes parlamenter i kraft af deres forfatning har ret til at modtage den slags oplysninger.

I realiteten betyder dette hemmelighedskræmmeri, at hvis jeg ønsker indsigt i de områder, jeg ikke hidtil har haft indsigt i, skal jeg skaffe mig nogle forbundsfæller i parlamentet i England, hvor Kreditforeningen Danmark har en afdeling, eller i det franske parlament, og så kan de med henvisning til EF-bestemmelser få oplysning om danske låneforhold. Det er så grotesk, at man ikke forstår, at et dansk parlament vil vedtage et forslag, som fratager parlamentets egne medlemmer indsigt i lovstoffet. Jeg forstår det ikke, og jeg forstår ikke Socialdemokratiets moral.

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Nu ved alle, at fru Kirsten Jacobsen har et stærkt engagement – og jeg kan vist med nogen ret også sige et stærkt temperament – i denne sag. Men efter at have læst betækningsbidraget og lagt øre til, hvad der er sagt både under førstebehandlingen og nu gentaget her for et øjeblik siden, må jeg sige, at temperamentet langt overstiger engagementet. Men det bliver påstandene jo ikke rigtigere af, tværtimod.

Jeg er nødsaget til at sige stille og roligt til Folketingets medlemmer, at hvis man engagerer sig i de ca. 30 spørgsmålsbesvarelser, som er afgivet under udvalgsbehandlingen, vil man se, at der ikke er grundlag for alle de påstande, som fru Kirsten Jacobsen fremsætter under førstebehandlingen og i betænkningen, og som nu gentages her i dag. Det, vi vedtager ved andenbehandlingen i dag, oven i købet med meget stor tilslutning fra Folketingets medlemmer at dømme efter betænkningen, er såmænd præcis det samme, som allerede i et helt år har været gældende for den øvrige del af det finansielle marked, både når det gælder tavshedsbestemmelser, og i vid udstrækning i øvrigt også når det gælder kapitaltilførsel.

Der er altså først og fremmest tale om en ligestilling. Nu ved jeg godt, at vi har fået et nyt makkerpar i dansk politik, bestående af SF og Fremskridtspartiet, men selv om man er modstander af udviklingen i EF, behøver man altså ikke at modarbejde en retfærdig ligestilling på det finansielle marked i Danmark. Allerede i foråret 1990 vedtog Folketinget de offentlighedsregler, som trådte i kraft for banker og sparekasser for et år siden, og jeg bebudede kort tid efter, altså i foråret 1991, at jeg ville komme med dette forslag om ligestilling. Så ingen kan altså påstå, at det ikke er sket i fuld åbenhed og med en helt naturlig begrundelse.

Jeg har i øvrigt også svært ved at se logikken i, at der skal gælde særlige beskyttelsesregler, særlige kundebeskyttelsesregler for lånerne i banker og sparekasser, som ikke skal gælde for de kunder, der optager lån i realkredit. Selv om man ikke sætter navn på, betyder det jo ikke, at Folketinget holdes udenfor, eller at man er overladt til parlamentariske kommissioner. Nøjagtigt som det gælder banker og sparekasser, vil det i fremtiden med dette forslags vedtagelse også gælde for realkreditområdet, nemlig at Folketinget kan få den nødvendige information i anonymiseret form både generelt og mere konkret, således som det i øvrigt også fremgår af Justitsministeriets besvarelse over for udvalget. Heri er intet nyt, og det ved Folketingets Boligudvalg og ikke mindst udvalgets næstformand selvfølgelig udmærket.

Af svarene fremgår i øvrigt også, at man i en række andre lande er i fuld gang med tilsvarende lovgivning om 2. samordningsdirektiv – det gælder England, det gælder Grækenland, det gælder Belgien, og det gælder bl.a. også Tyskland – at vi allerede på en række områder har gennemført en øget kontrol med institutternes virksomhed, en øget konkurrence institutterne imellem og en større administrativ ansvarlighed, som forudsat af statsministeren allerede for næsten halvandet år siden. Det ved både offentligheden, Folketinget og fru Kirsten Jacobsen såmænd også godt.

Jeg skal derfor ikke trætte Folketinget yderligere med at gentage de mange oplysninger, som Folketinget, offentligheden og Boligudvalget for længst er gjort bekendt med, og jeg gør mig såmænd heller ingen større forventninger om at kunne engagere fru Kirsten Jacobsen i disse facts. Jeg er overbevist om, at fru